

A mogorva vakond vendégei

Rettentő hideg tél volt. A vakond egész nap felalá rohangált föld alatti járataiban, hogy a vihar okozta károkat helyreállítsa. Miközben az egyik kidőlt bejárati ajtót próbálta visszatenni a helyére, a fagyos szélről úgy elgémberedtek végtagjai, hogy észre sem vette, amikor kislábujját beütötte az ajtófélfába. Ahogy tett-vett, egyszer csak beszélgetést hallott az egyik távolabbi alagútja felől. A hangok forrásához érve meglepődve látta, hogy egy nagyobb nyúlcsalád épp felméri gondosan megépített, de már kissé rozoga otthonát.

- Hát ti mit kerestek itt? - förmedt rájuk mogorvábban, mint szeretne volna.

- Ne haragudj, hogy csak így rád törünk. Az üregünket jeges hóval torlaszolta el a szél, és arra gondoltunk, talán meghúzhatnánk itt magunkat télire. Ha megengednéd, hogy tavaszig nálad lakjunk, szívesen segítünk felújítani a falakat.

- Köszönöm, de egyedül is meg tudom csinálni - felelte, ám amint elutasította a felajánlást, hatalmas robajjal egy újabb szakaszon omlott be a járat. - Na jó, legyen. Maradjatok, cserébe pedig segítsetek az alagutak megjavításában.

A nyulak rögtön hozzá is láttak a munkához.

Ekkor egy másik járatból szokatlan neszekre figyelt fel a vakond. Egy mormotacsalád sürgölődött a konyhájában.

- Kik vagytok és mit csináltok itt? - csattant fel mérgében.

- Sajnáljuk, ha megijesztettünk. Rádőlt egy fa a kotorékunk bejáratára, és azt gondoltuk, amíg a viharos idő tart, beköltöznénk hozzád a föld alá. Megengednéd, hogy maradjunk? Cserébe szívesen

megosztjuk veled a télire gyűjtött eleséget.

- Nem kell semmilyen étel, nagyon jól megvagyok - felelte, ám ebben a pillanatban akkorát korgott a gyomra, hogy még a távolabb dolgozó nyulak is meghallották. - Hát jó - sóhajtott -, maradhattok, de csak mert ezek a tapsifülesek biztos megéheznek a munkában.

A mormoták nyomban raktározni kezdték az élelmet a kamrában.

A vakond ekkor újra ismeretlen zajra lett figyelmes. Otthona távolabbi szegletében épp egy varangycsalád vackolta be magát az egyik járatban. Most már csakugyan kijött a sodrából.

- Mi folyik itt?

- Elöntötte a víz a pincét, ahol laktunk. Azt reméltük, itt, a föld alatt biztonságban átvészselhetjük a telet - válaszolt az egyik varangy.

- Ha megengeded, hogy maradjunk, szívesen énekelünk, hogy elnyomjuk a vihar zaját.

- Nem is hallok semmit - vágta rá a vakond, de abban a pillanatban hangos füttyülésbe kezdett kint a szél. - Végül is, maradhattok. Ez a mormotanépség biztos szereti az éneket, ők maguk is füttyörésznek néha.

Estére mindenki összegyűlt a tűz köré. Pihentek, ettek, ittak, beszélgettek, a varangyok kórusban énekeltek, óriási volt a nyüzsgés. S ahogy a vakond végignézett a hatalmas, vidám társaságon, elmosolyodott, és abbahagyta a zsörtölődést. Sőt, már nem is didergett: addig ismeretlen melegség járta át.

SZÉKELY VIRÁG